

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-12-2021

“Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.. “ (Jn 3, 16)

“Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb tot el pensament. Aquest manament és el més gran i el primer. El segon li és semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments de la Llei i dels Profetes es fonamenten en aquests dos. “(Mt 22,36-40).

Dos manaments. Que ens diuen a qui i com hem d'estimar. O, més ben dit, dibuixen les dues línies de l'amor. Estimar Déu: és l'amor que va cap amunt, en una línia vertical. Estimar el teu proïsme, és en línia horitzontal.

Unint les dues línies, formem una creu! Sí, perquè l'amor baixa fins a nosaltres des de la creu de Jesús, com la saba vital que renova el nostre ésser i transforma el nostre fer.

Mai hem d'oblidar que és l'amor de Déu, vessat sobre nosaltres, el que ens fa capaços d'estimar. Per amor, el Déu-Amor va enviar el seu Fill: perquè ens estima a cada u amb un amor infinit. Jesús, el Fill de Déu fet home per amor, va néixer en una cova i va morir a la creu. Al llarg de la seva vida ens va ensenyar que el veritable amor és do total.

La caritat és l'amor que ve de Déu. És en Déu. I va cap a Déu. De fet, la caritat és Déu.

Tot el camí de l'amor està inscrit a la caritat divina.

La caritat és “el motor” que genera vida i dóna impuls a la nostra vida.

La caritat és la més gran, la més excel·lent de totes les virtuts. No només per la seva bondat intrínseca, en el sentit que ens uneix més a Déu, sinó perquè és "la forma" de totes les altres virtuts: sense ella, cap altra virtut pot ser perfecta.

Per tant, ens diu el Senyor Jesús, hem d'estimar Déu abans que res “amb tot el nostre ésser”. "Amb tot el nostre cor", perquè Déu reclama per a si tota la nostra voluntat. "Amb tota l'ànima", perquè Déu exigeix tot l'amor. "Amb tota la ment". La voluntat mou l'ànima cap a Déu, l'amor la fa progressar, la saviesa gaudeix estimant.

La caritat és estimar el proïsme amb l'amor de Déu crucificat. Qui és el proïsme, i el que significa estimar el proïsme com a un mateix, ens ho ensenya Jesús. El criteri de la Creu de Crist és la màxima expressió d'aquest "fer-se proïsme" que constitueix la veritat de l'Encarnació, per tant, també del deixeble de Jesús.

D'una banda, el seu manament, "que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat" (Jn 15, 12), diu de mirar-lo a ell, el bon samarità que "s'ha fet proïsme", per aprendre d'ell. D'altra, ens diu que, en el judici final, el discerniment es farà únicament sobre el criteri de l'amor al proïsme (Cf. Mateu 25, 31-46).

Així, "tota la Llei troba la seva plenitud en un únic precepte: estimaràs el teu proïsme com a tu mateix" (Gàlates 5, 14), perquè "el que estima l'altre ha complert la Llei. [...] de fet la plenitud de la Llei, és la caritat" (Romans 13,8,10).

El camí de la caritat és veritablement el millor camí, "el camí més sublim"! (1 Corintis 12, 31)

Per a Magdalena Aulina, la caritat era el centre de la seva vida. L'amor era la seva llei. En efecte, ella deia que: "si un realment estima, no necessita ni normes ni regles. L'amor de Déu i dels nostres germans i germanes és suficient com a norma absoluta". I conclouia: "Estimeu, estimeu, i no us diré res més". Per a Magdalena, el llenguatge de la caritat és entès per tothom, a tot arreu del món. Convenç sense paraules ni discursos. L'amor es percep, l'amor atrau. L'amor és com un imant immens.

La virtut de la caritat es va manifestar a Magdalena en la intensitat de la seva entrega incondicional, en la profunditat i la perseverança de la seva vida espiritual d'unió amb Déu. Magdalena tenia com a fi la glòria de Déu i el bé de les ànimes. I tot allò que aconseguia reflectia la seva vida d'unió amb el Senyor i la confiança en la seva providència. Deia "heu de vetllar, perquè a totes les nostres cases hi regni la veritable caritat de Crist. Si l'Obra viu de fe en la providència, Déu la sostindrà per mans generoses".

El "donar-se" defineix bé l'heroisme de la seva caritat "ininterrompuda", "sense mesura", basada no només en obres o accions, sinó en lliurar-se, a imitació de Crist, per la salvació de les ànimes.

Magdalena es va deixar transformar completament per l'amor de Déu. I així va poder difondre l'aroma de la virtut de la caritat en el compliment de les accions, fins i tot en les més simples i quotidianes: austera en el menjar, constant a les activitats, justa en el tracte amb els altres, pacient davant les dificultats, generosa amb tothom...

El seu rostre era un "reflex de Déu". Sempre parlava de Déu. Ho oferia tot a Déu. Sempre estava a la presència de Déu. Per tot i sempre donava gràcies a Déu. Ella ens deia que, abans de demanar alguna cosa al Senyor, li oferia quelcom a ell. Demanava ajuda a Déu, per poder ajudar els altres.

Estimava tant a la gent, perquè estimava Déu abans que res i per sobre de tot.

L'amor ens recorda el Nadal. I el Naixement de Jesús ens recorda l'amor. El Nadal és la festa de l'Amor de Déu encarnat en el seu Fill Jesús. El Nadal és el regal de Déu Pare a tota la humanitat, de tots els temps i de tot arreu.

Celebrar el Nadal és celebrar l'amor. És viure l'amor. Perquè Nadal és un intercanvi sublim d'amor. L'amor infinit de Déu, que ens dóna el seu Fill unigènit i el nostre amor, que respon al do diví.

Sembla que, en aquest nostre món, on correm el risc de no entendre'ns entre nosaltres, ja ni tan sols entenem la importància de la pràctica de la virtut de la caritat, com Jesús la va viure i ens la va ensenyar.

Per tant, en aquest Nadal, li demanarem a Ell, que és el do d'amor del Pare, que ompli els nostres cors amb el do més gran: amb el seu amor.

Amor capaç de transformar els nostres cors, una mica freds i "anestesiats", en cors palpitants d'amor. Capaços de donar amor. Capaços de perdonar i comprendre. Capaços de creure i esperar.

